

Dr. NAGY SÁNDOR

A magyar nép kialakulásának története (3.rész)

III. A Kárpát-medence benépesedése

Az említett múzeumi leletek bizonyítják erejét még a nehezen hívó sem vonhatja kétségbe. Tény tehát, hogy a Kárpát-medencei hazánk földje már a legősibb idő óta emberileg lakott volt. Sőt viszonylag elég sűrű volt a lakossága, mert meg tudta védeni otthonát az idegen ellenséges törzsek támadásaitól és behatolásától. Az is tény, hogy ha az ősi nép a Kárpát-medencében megmaradt, akkor a nyelve is megmaradt, mert az ember beszélnélképesége csak az életével szűnik meg. A tovább élő nép pedig nemcsak maga szaporodott a természet rendje szerint, hanem vele együtt mindig nagyobb és nagyobb területre terjedt el az a nyelv is, amelyet az ősi nép beszélt.

Felállíthatom tehát a nagy nyelvalkulási igazságot, amelyet az a nyelv, amelyet mi most beszélünk, és magyar nyelvnek nevezünk, tulajdonképpen az az ősi nyelv, amely a Duna-medencében már ősidőktől egymásra rakódott néprétegek nyelvéből alakult ki és ez az a nyelv, amely a Duna-Tisza tájára került összes népelemek nyelvét az idők folyamán végeredményben magába olvasztotta. Tehát ott alakult ki a Duna-medencében és nem vitték oda készen sem a vogul őserdőből, sem máshonnan. Minden odakerült népelem hagyott nyomot rajta, de a nyelv jellege megmaradt annak és olyan, amilyenre a legnagyobb számú telepések formálták ki. Nyelvkeveredés esetén ugyanis mindig a többség nyelve marad meg és a kisebbségé szívódik fel. Nevet legutóljára ez a nyelv és az ősi nép is attól a hódító katonanéptől kapott, amelyet Árpád fejedelem vezényelt a Kárpát-medencébe, mert nevet egy meghódított országnak, népnek, vagy nyelvnek mindig az a hódító nép ad, amely felettük véglegesen hatalmat és uralmat szerez.

Ha Batu kán 1241-ben a mohi pusztai döntő győzelme után állandóan megtelepedett volna Magyarország földjén, akkor a későbbi nemzedék tudatában ő lett volna a nagy honalapító vezér, az ő győztes hadi népe osztozott volna az ország földjén és javain és lett volna az előkelő, az uralkodó felső réteg, a teljes jogú nemesi osztály. Árpád népének utódai pedig épp olyan szolgák lettek volna, mint amilyenekké ők tették a meghódított őslakók, vagy később odatelepített hunok és avarok népét. Később azután a történelem erőinek hatása következtében a tatárok is átvették volna szolgáik többségi nyelvét, vallását s így tökéletesen alkalmazkodva a környezethez, földbirtokaikat a hadi jog alapján kizárólagos tulajdonjoggal megtartották volna. Aztán az új országnak és népnek, valamint a közös nyelvnek is nevet a tatárok, vagy mongolok adtak volna, mert a szomszéd népek tudatában ők lettek volna az urak a meghódított földön és népen, az övék lett volna az ország és vele a hatalom.

Megjegyzem, hogy ennek akkor sem politikai, sem katonai akadálya nem volt. A magyar hadsereg döntő vereséget szenvedett, szétesett részei a tatárok éppen úgy besorozhatták volna a saját hadosztályaikba, mint annak idején a magyarok a hunok és az avarok katonanépével tették.

A nyelvek összeolvadásának velejárója a különböző népek faji keveredése is. Ebből pedig logikusan az következik, hogy úgy a magyar nép, mint a magyar nyelv erősen kevert. De az összes európai népek is ugyancsak keverték. Ezt a tényt, nemcsak európai népek, hanem mint rasszológus (az emberi fajokkal foglalkozóként) is megállapítottam. Ezért nincs se nyelvünknek, se népünknek közeli rokona az egész földkerekségen. De akár nyelvünket, akár népünket hasonlítom össze másokkal, nincs restelli valónk. Sőt, úgy nyelvünk kifejező ereje, mint a fajtánk deréksége felett jogos büszkeség tölthet el bennünket.

Az egyik francia történetíró, **Seignobos**, a francia népről azt állapítja meg *"Franciaország őszinte története"* c. művében, hogy az a legkevésbé európai nemzet, valósággal a népek nemzetközi halmaza. Ne akarjuk a pálmát a franciák elől elvinni. Ők szerencsésükre az európai Népóceán túlsó végére kerültek, mi meg a közepébe. Őket az út végére vetette sorsuk, miniket pedig a keresztúthoz, az átjáró házhoz. Azért ütközött már belénk oly sok nép a múltban s ütközik még a jelenben is.

IV. Honnan és mikor vetődtek hazánkba a nyelvünk ősi alapját lerakó első néprajok?

Ugy a germán, mint a szláv nyelv Európában alakult ki az áriáknak és az északi típusú szőke európai fajtának nyelvi és faji keveredéséből. Az igazi áriáknak fekete haja, barna szeme ma is délszaki voltukat hirdeti. A fehérbőrű, szőke hajú, világos szemű, hosszú fejjű északi típusú népelem külseje pedig azt hirdeti, hogy őseik igen hosszú időn át nem napkúrázhattak. Ez a megállapításom minden kétséget kizár nemcsak az áriákra, hanem az Európa közepén található turáni magyarokra is. Ők sem lehetnek kivételek az általános érvényű nagy szabály alól. Ezek őseinek nagy hányada is csak délről kerülhetett mostani hazájába, mert az utánpótlás helye részükre is csak délen volt. Ezek útja a Kaukázuson át vezetett a Fekete-tenger fölötti Alföldre,

onnan meg nyugatra, az Al-Duna vidékére, miként azt a földrajzi nevek mutatják. Az első folyó, amely ezt a síkságot öntözi a Kaukázus felől, a Don. Ez tiszta sumir képzésű és jelentésű szó. A "du", vagy "do" sumir szó, magyarul hangot jelent, az "n" rag ott is, a magyarban is "os", "es", "ös" ragnak felel meg. A Don jelentése tehát annyi, mint hangos, morajló, zúgó folyó. Ebből a sumir szóból származnak a következő magyar szavak: duda, dúdol, dudorász; dörög, dunnyog, durran, duhaj, dob és dal, stb. szavaink... Beléje folyik a Donec (Donyec), a don-tu - hangot adni, hangot csinálni. Innen van a Dontu (Dentu)-magyaria neve.

Nyugatra a következő folyó a Dnyeper, a Don-aba, vagy aper, vagyis az atya Don, a nagy Don. Az egész síkságnak tényleg ez a legnagyobb folyója. Utána következik a Búg. Mi zúg, mi búg? Rokonszava ez a Donnak. A következő folyó a Dnyeszter, a Don Ister, az isteni Don. Ezt követi a Prut. Ez az Eufrates ősi sumir nevével, a Puratuvall egyezik. Sumir nyelven elemezve, Buru-atu – magyarul annyit jelent, hogy a vízforrásnak, vagy a vizeknek az atyja. Ezután következik a Szeret, a Szer-at, a rendes atya. Végül, mind között a legnagyobb folyó a másik Don-aba, a rómaiak Danubiusa, és a mi Dunánk. A rómaiak csak ennek a gyönyörű nagy víznek a két partján élő lakosoktól vehették át nevét. Ők sumir nevet nem adhattak neki. A másik neve ennek a nagy folyónak Ister volt, a sumirok legkedveltebb istenasszonya nevével. Ez a természet termelő-erőinek volt az istene. A Kárpát-medencei nép a felső folyása vidékén nevezte Isternek, az alsó folyása mentén pedig Dunának.

V. A Duna-medence őstelepesei

Ráműtöttem már arra a vitathatatlan tényre, hogy a Duna-medence az árja rajzásnál feltétlenül előbb települt be, mert különben az is árja kézre került volna. Vagy az árja rajzás idején ott már egy számbelileg is erős turáni telepés népnek kellett lennie. Az útirányt sem nehéz megállapítani, mert az árja és sémi népek között Mezopotámiában, a Tigris és az Eufrates (Eufratesz) folyók alsó folyásánál élt egy sötéthajú, rövid kerekfejű, részben szigetelő, részben ragozó nyelvet beszélő ősnép, amely külsejére nézve is különbözött a szomszédos hosszúfejű sémi és árja népektől. De különbözött a nyelve is azokétól. Ennyit erről a népről minden tárgyilagossá szaktudós megállapít az eddigi ásatásokból előkerült és cserépre írt leletek alapján. Ez a nép a sumir volt, amely Kr. e. már az V. és a VI. évezredben, Mezopotámiában lakott, és ott olyan magas fokú mezőgazdasági és szellemi műveltséget fejlesztett ki, amely kihatásaiban felülmúlta az összes ókori népeket, s amely nemcsak a szomszédos Armenia, Asszíria, Babilónia, Fönícia, Elam, Káldea, Media, Egyiptom, Palesztina és Szíria fejlődésére, hanem az ember fejlődésére, haladására is döntő befolyással volt. Például az emberi hangot először a sumiroknak sikerült lerajzolni, leírni betűk alakjában, s ezt az írásmódot a babiloniak tőlük vették át és adták tovább a feníciaiaknak (föníciaiaknak). Ezekről jutott el a görögökhöz s tőlük a latinokhoz, ezektől pedig Európa összes népeihez.

A kenyérgabona azelőtt vadnövény volt. Tehát bizonytalan emberi táplálék annál is inkább, mert esőtlen, száraz volt az éghajlatuk. Az égi esőre nem számíthattak, rákényszerültek tehát az öntözéses termelési módra. A nép élelméze, a mindennapi kenyér biztosítva lett. Így lett a vadgabona az emberi élet legnagyobb ajándéka. Folyóik az Eufrates, sumirul Puratu, és a Tigris, sumirul Diglat, március közepétől szeptemberig áradtak, míg az örmény hegyekben a hóolvadás tartott. Ezáltal elárasztó öntözési módon az áradó folyók szintjénél alacsonyabban fekvő területeket könnyű volt állandóan öntözni és mezőgazdasági művelés alá venni. Így kétszeres termést is takarítottak be. Olyan volt ez a föld, mint egy zöldellő, virágzó, nagy kert. Nem ok nélkül fejlődött tehát ki ott az Édenkertről, a Paradicsomról szóló ősmonda.

Különbözik ez a sumir szó "éden", képzésben és jelentésben megfelel a magyar nyelv törvényeinek. "Ed" a tö, "n" a rag és "e" a kötőhangzó. Az "n", vagy lágyítva "ny" rag valamikor ősi nyelvünkben gyakori volt, amit igazol, hogy 413 község nevünkben ma is benne van. Pld. Sásony (Moson megye), annyit jelent, mint Sáson, Lapány (Zala megye) lapos. Turony (Baranya megye) túros, Gyümölcsény (Baranya megye) gyümölcsös, Hangony (Borsod megye) hangos, Eszeny (Ung megye) eszes, Ludány (Nógrád megye) ludas. Az ősi "n" ragból idővel "os", "es", "ös" rag lett. Éden tehát ma magyarul annyit jelent, mint édes, kellemes, gyönyörű, az édesanya fogalomban is ez a szó maradt meg. A sumir nyelvben is ilyenfélet jelentett.

Minden műveltségnek gazdasági alapja van. Ahol az em-

ber minden erőfeszítésének gyümölcsét a gyomor foglalja le, ott kultúra nem fejlődhetik, mert ez abból a többletből táplálkozik, amit a gyomor meghagy. Azért minden kultúra a barázda nyomán indult el és haladt előre. Először az ősidőben is a földet kellett műveltté tenni, utána kerülhetett művelés alá a lélek. Hogy a sumirok mennyire előrehaladottak voltak nemcsak a földművelésben, hanem az iparban is, arra elég megemlíteni azt a tényt, hogy 1500 évvel előbb használták a bronzot és 1000 évvel előbb ismerték a vasat, mint az európaiak. Magyar tudósok, sajnos, ezt a népet és nyelvet teljesen elhanyagolták, mert Hunfalvi, Szinnyei és Budenz idején csak a vogulisták számára termett babér és kenyér. Az emberek pedig általában a kenyér, az állás mellé a sikert is kívánják megszerezni. E sorok írója a sumir nyelvel és a keleti nyelvekkel egyetemi hallgató korában behatóan foglalkozott. Az utóbbiakból doktori szigorlatot is szerzett, de eredeti sumir írásokhoz nem juthatott, mert ilyenek nálunk akkor nem voltak. Amint nem volt tanszéke a sumir tudományok és műveltségnek sem, ellenben volt a sumir műveltségből származott és táplálkozó asszír tudományok. Azon kívül volt tanszéke a finnugor összehasonlító nyelvészetnek is. Ennek a következménye lett ez után az, hogy a magyar történelemkutatás teljesen hamis vágányra tévedt.

Nyelvészeink pedig a vogulgyökök magyarzatába bonyolítottak bele, és kisütötték, hogy a magyar nép ezektől a szegény sors üldözött és az emberi nyomorúság legmélyén küszködő voguloktól származik. Pedig, aki az emberi fejlődés nagy összeköttetéseit, kapcsolatait és egymásra hatását nem ismeri meg, vagy figyelembe nem veszi, az a történelmet igazán sohasem fogja megismerni, s aki hamis tudománnyal lett telítve, az, csak azt adhatja tovább az utóknak. Pedig a hamis tudomány nagyon nehezen irtható ki a tudományvilágból, mert az ember a hamis tudományhoz is tud görcsösen ragaszkodni, már csak hiúságból is. Babilont az akkádoztól a Kr. e. a III. évezred végén a szemita amoriták foglalták el. Ezekből a sémi asszírok hatalmába jutott, végül pedig a káldeusok szereztek meg Kr. e. 621-ben. Az akkád és sumir népnek ez időtáiban már csak az emléke élt Mezopotámiában, politikai hatalma és népi mivolta is megszűnt. A lakosság egy része kívándorolt, a rabul ejtettek pedig később felszívódtak. Félévezred múlva az európai történelem színpadán megjelent egy nép, amelynek nevét quadnak írták a római írók és turáni fajta volt, a Csallóközben és Mátyusföldön lakott és sokat harcolt a Pannoniát elfoglaló rómaiakkal. **Marcus Aurelius** római császár, amikor a quadokat és a mai Csehország területén lakó germán markomannokat leverte, egy Markoman-

nia és egy Szarmacia tartományt akart ott helyettük megszervezni. A quadok tehát – a hódító rómaiak tudatában is – turáni nép voltak. Szaumomata görög eredetű szó, magyarul szarvasmarha tenyésztőt jelent. Velük szemben a szkíták nagyobb része tisztán lótenyésztő nép volt. Ezért a megkülönböztetés, de Herodotos a származékát is a szkítákhoz számította. Ennek alapján indokoltan következtethetünk az akkádok és quadok azonosságára, annál is inkább, mert e két szó hangszármazásilag is tökéletesen megegyezik.

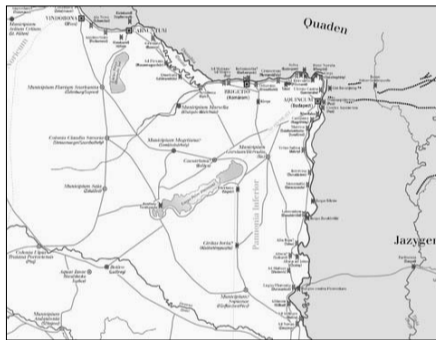
Bejártam Csallóköz és Mátyusföldet keresztül-kasul, fel Trencsénig, kerestem nyomaikat. Bényen találtam egy teljesen ép háromgyűrűs földvárat a Garam vize mellett. Talán ez volt a központjuk. De találtam egy nagyon érdekes nyomot Trencsén nevében. Ez e két szóból tevődött össze már az ősidőben: "tren" és "cson". Az első a "tren" a gall, vagy kelta nyelvekben hármast jelent, a "cso" pedig a sumirban és a későbbi magyarban vizet. Így Trencsén nevének jelentése: hármaszvíz hely. Hogy e szófejtésem és magyarzatom helyes, bizonyítja az a három forrásvíz, amely a trencsényi várhegyen buggyan elő, még pedig ma is. Egy van a hegy tetején, ez látta el egykor vízzel a vár népet, most pedig csendesen folydogál le a hegy oldalán. A második vízforrás a hegy derekán van, a Pöstyén felőli oldalon, a harmadik pedig a hegy lábánál. A természet bizonyítéka pedig erősebb még a nyelvi bizonyítéknál is. De Csallóköz neve is a sumir "cso" szóból származik, mert csolu, annyit jelent, mint vizes hely, csoluköz, tehát vízköz.

Elgondolkoztató, hogy ez a quad nép még a római birodalommal is szembe mert szállni. 375-ben Kr. u. egy quad követtség Öszönyben tárgyalt az akkori római császárral, I. Valentinianus-sal, és oly keményen visszatartotta a császár kívánságait, hogy azt dühében megütötte a guta. Ugyanez évben keltek át a hunok a Volgán és néhány év múlva a Rajnától a Volgaig minden nép őket vallotta urának, a quadok is. A hunok, avarok után pedig magyar alattvalók lettek és soha még, mint külön nemzetség sem szerepeltek Magyarországon. Miért? **Mert nyelviük ők is azok közé a sumir fajú őstelepések közé tartoztak, akiknek nyelve később magába olvasztotta az összes reá települő hódító nép nyelvét, Árpád hódító népének nyelvét is.**

(folytatjuk)

Marcus Aurelius

I. Valentinianus